

נכבד כאלבום התמונות של משטרת המנדט וישראל, בינתיים הפך דוד לבעל נסיון. בעוד שי ביום עסק בעבודות הנונות כמו: מכונאי בלונה-פרק היפואי, חקלאי בכפר-סרומוק, ניצל את החשיכה להיטות על צינורות ביוב. פריצת דירות עשירות, עבודות שנעשו ברובן על ידי שליחיו, בהדרגתו. בשני מקרים בלבד נתפס כאשר ברשותו נמצא רכוש גנוב. נקנס על כך, החליט להיות זהיר עוד יותר.

מכוננית בחשכת הדיקה. המשטרה, שידעה כל העת על פעולותיו של דוד, אבל לא יכלה להוכיח נגדו דבר, ציפתה משך זמן רב לדוג אותו ברשתה. ההודמנות לא אחרה לבוא:

לפני שלשה חדשים נגנבה כלילה אחד כמות עצומה של בדים משני בחי מסחר תל אביב. בים. שחיים של האריגים נאמד במאה אלף ל"י. ימים אחדים אחר זאת הרגיש תושב כפר-סרומוק בתנועה חשודה מסכיב למשקן של שבילי. הוא הטיח עצמו לצאת התוצה בשעה המאוחרת של הלילה, ראה אנשים טוענים חבילות על מונית ומכוננית-משא. חשדו האין בו למחר לבנין שדה התעופה בלוד, ממנו היה הקשר הטלפוני עם משטרת תל אביב קל ביותר.

הווי בשנה הבאה. קוקה-קולה

שלשה סמלים יש לאמריקה: הוול, הקוקה-קולה והוליבוד. מן הראשון חיה ישראלי. בשלישי הולעט דור שלם של בניה. השני בולט בהצדור.

בכל מקום שם היחה השפעה לאמריקאים הנתוסטו שלטי הקוקה-קולה. בצורת עוררו מאבק פוליטי, במצרים העשירו כמה קופות, בפאקיסטאן סיפקו לאדוקים משקה בתחום הקוראן. אך ישראל לא ידעה אותם. עורר אש, השבוע, ביצחק הסמל המפורסם מעל דפי עתון ישראלי. במודעה ש- הצטיינה בצניעותה הודיעה החברה כי סוף סוף יופיע הגואל השני. משטר הצנע יחלוף, ישובו הזמנים הטובים. ואתם, כמובן, קוקה-קולה.

המשקה הנומ, הנמכר בבקבוקים בעלי צורה מיוחדת, עשוי מתרכות סודית המיוצרת אך ורק במעבדות של הפירמה בארצות הברית. חומר הגולם נשלח למאות מפעלי אריזה ברחבי העולם, המוסיפים לו מים, סוכר וסודה, ומשוקים אותו על חשבונם. על טעם המשקה אין להתווכח: או שהוא "מצוי" או שהוא "איום". בין שתי הדעות אין מגשרים.

אך יותר משהוא מוצר של בתי-חרושת, קוקה-קולה הנו פרי של תעמולה. מודעות ענק מכסות בנינים שלמים, ארגוני-קירור מ צוירים עומדים בכל פינה, שלטי-חשמל מהללים את מעלותיו. אם לדון לפי הניצן הראשון בישראל, יוכלו חושביה ללגום מן הפולש החדש לפני תום השנה החדשה.

גרוטלסג פוסט.

פשעים אריגים ברפת

בטיפליס, העיר ההררית הקדושה בקוקו, עסקה משפחת שבילי בחקלאות. לפני 25 שנה החליטה לנטוש את הנכר, לעלות ל- ארץ-ישראל. היה ברור לבני המשפחה כי גם בארץ החדשה יוסיפו לעסוק בעבודת אדמה. בבנימינה הקימו משק, קיוו כי שלוש שנת הבנים בעלי הגוף, דוד, אהרון ורפאל, יראו בו מקום עבודת קבע, לכשיחבגרו. אבל השלושה הכוילו את התקוה. כאשר מת האב זנחו אהרון ורפאל בהדרגה את תפקידם במשק, החלו מבזבזים את כספם במוע' דוני לילה בחיפה ותל אביב. כשלא נותרה בכיסם פרנסה, חזרו אל המשק, התחננו בפני דוד אחיהם המבוגר, ביקשווהו שיעסיקם שוב. לאחר שהשתכרו מעט, חזרו ובזבזו שוב

כנר המשטרה במועדון הנוער היכן מוסתרות המצלמות?

את הכסף, הוסיפו להורדר במדרון העולם התחתון, מצאו את עצמם לבסוף בתוך מער-בולת של משחקי קלפים וחבורות פושעים. הם התמחו בפריצות, שינו לחלוטין את אורח חייהם, דוד, שראה כל זאת, נוכח לדעת כי העסק החדש טוב בהרבה מהעבודה המפרכת במשק, החליט לחקות את אחיו הצעירים, אבל בהבדל קטן: הוא לא ילכלך את ידיו, יתכנן בדייקנות את הפריצות, יפקד עליהן, לא יסכן את עצמו.

יהלומים בכבס. הראשון שחש על בשרו את הסדר החדש היה אהרון, שהסתבך ברצח שומר ירושלמי, בשנת 1946. הפך לעד מלך, עורר בכך את חמת העולם התחתון, שאוחר יותר, פרץ את קופת היהלומים של בית המשכון לומרד בתל אביב, עבר ביתר עם חבר, שמעון שם-טוב, את גבול הלבנון.

את היהלומים החביאו מתחת לגבם שהושם במיוחד על ידו של שמעון, הסתתרו אצל פושעים לבנוניים, חבריהם למקצוע. אך הלב-נונים לא הן יזירותיים ביותר, הסגירו את השניים למשטרה, לאחר ששדדו מהם את כל השלל היקר.

אהרון, שנידון לתקופת מאסר קצרה, לא השלים עם הרעיון, ברח מהכלא, הסתנן שוב לישראל, שטח פעולתו העיקרי, רפאל לא פיגר בהרבה אחר אחיו, זכה גם הוא למקום

קם ממופק, המחלקה הסוציאלית של עיריית ירושלים מנסה לעזור לילדים אלה, למנוע מהם עד כמה שאפשר מלהפוך עכריינים. לשם כך פתחה שורה של מועדונים בידור, יוכלו הנערים להפגש ולקבל השכלה ובידור. תקציב המועדונים, והצלחתם, לא היו גדולים.

אולם, כאשר החליט יצחק קריב, ראש עיריית ירושלים, לסגור את המועדונים, לחסוך על ידי כך 0.7% מתקציב המחלקה הסוציאלית, קמה צעקה גדולה. קריב, הדתי, הואשם כי לא מניעים כספיים גרמו לו שיסגור את המועדונים. הסבה היחה, טענו, כי הם נוהלו על ידי עובדים לא דתיים. לימיו העובדים הסוציאליים שבוערית ירושלים עמדה המח' לקה המקבילה במשרד הסעד, אף היא אי שמאלי בים דתי.

אפילו מקרה בודד. אחת הכתובות הראשונות לשם פנו מנהלי ועובדי ארבעת

זה שמי ושם אבי! יתכן כי הפרשה לא היחה מגיעה לפרסום רחב אלמלא הופיעה, כעבור זמן מה, כתבה במעריב בה נאמר: בלמוני שהציג את עצמו בשם יצחק בן-צבי ביקר בבית הנשיא בירושלים באומרו כי הוא נבחר על-ידי הנכנסת הפרטית שלו לנשיא המדינה, אלא שהוא זר וישוב כיום בביתו. האיש הורחק מהבית.

אמנם הצגתי את עצמי כיצחק בן-צבי. אומר הרב אשכנזי. אך זו אמת. שמי יצחק ושם אבי צבי.

הרשימה פגעה בו קשות. הוא פנה לעורך-דין, הגיש תביעה משפטית נגד מעריב. באותה הודמנות הגיש תביעות גם נגד ארבעה עתודנים נוספים: דבר, חרות, הצופה, לעצטע נייעס האידישאי, על כי פגעו בו בפרסומים שהופיעו בהם בהודמנויות שונות.

חינוך

אין חתימה, אין תורה

הסערה שהתחוללה לפני חמשה שבועות בין סטפלי הסטודנטים, שככה, וער הפעולה המהפכנית והחודרת, שדרש שבייתת תשלומים ממושכת - "עד לגנחון" - הוחלף בועד מתון יותר. נראה כי רוח המרד שככה, העניינים יסתדרו: הסטודנטים יאנחו, יתחבר ידיהם בכיס, ישלפו מתוכו את שכר הלימוד החדש (והגבוה) שקבעה הנהלת האוניברסיטה.

הסטודנטים אמנם נאנחו, כפי שנבאו, אבל את התשלום הראשון של 60 ל"י על חשבון שכר הלימוד, לא יכלה מרבייתם לשלם. הסיבה: מקורות הפרנסה הצדדיים פחתו, ערך הכסף עלה. רבים מאלה, שלא שילמו במועד, היו בין המצביעים לחיסול השביתה.

כתוצאה מזאת, מצאה את עצמה הנהלת האוניברסיטה במצב קשה, כשבקופתה מחסור רציני בכסף. היא החליטה להטיל קנס של 5 ל"י על כל סטודנט שפיגר בתשלומ.

אמרנו לכם! בסוף השבוע שעבר נש-בה שוב רוח סוערת בקרב תלמידי האוניבר-סיטה. מחייבי שבייתת התשלומים יצאו צעהלת נצחון גדולה: "הן אמרנו לכם, כי רק בעלי יכולת כספית יוכלו ללמוד להבא". כאילו לתת תוקף לדבריהם, החליט אותו שבוע מספר ניכר של סטודנטים מחוסרי האמצעים הדרושים, לנטוש את שדה הלימודים.

למחרת הפכה הרוח הסוערת מעשית: לפי בני הבנין בו שוכנת גזברות האוניברסיטה, ניצבה משמרת של שני תלמידים, והוזהרה את חבריהם שרצו להכנס שלא ישלמו את שכר הלימוד. שבייתת התשלומים קמה לתחייה.

אלא שהפעם לא היה צורך בשביתה ארוכה, מלחה נאומים ויכוחים סוערים. בשבוע שעבר ויחמה הנהלת האוניברסיטה על אמצעי הלחץ של הקנס, משמרות השביתה עזבו את מקומן הקר, חזרו לחום קפה ניצן.

בינתיים ממשיכים סטודנטים רבים, שטרם שלשלו את שכר הלימוד לקופת המכללה, אבל הספיקו להכניס את הסכום הסמלי של שתים וחצי ל"י, המהחח דמי רשום, לשבת בהרצאות באין מפריע. אולם כל עוד אין כ- פנקס התלמיד אשר האוכירות לתשלום ה- מלא של שכר הלימוד, לא יוכל שום סטודנט לגשת לבחינות, לקבל ציון או תואר אקדמאי כלשהו.

נוער

הכנור בשכונה

בשכונות הספר שבירושלים, כמו בערים אחרות בארץ, מצויים בני נוער רבים שעטר

